

Pořad bohoslužeb

Bohoslužeb se bude moci od 24. dubna do 10. května účastnit nejvýše 15 osob (včetně kněze a přísluhujících)

POUZE FARNÍCI, KTERÍ MAJÍ NAPSANÝ ÚMYSL MŠE SV. NA DANÝ DEN.

4. května – 10. května 2020, DOBA VELIKONOČNÍ, žaltář IV. týdne

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Pondělí 4.5.	Pondělí po 4. neděli velikonoční Sv. Florián	St. Jičín	15:00	pohřeb – Jana Beránková [†] <i>/o. Martin Holík/</i>
			17:00	za živou a [†] rodinu Janyškovu, Holeňovu a Zíkovu <i>/o. Petr/</i> + <i>po mši sv. májová pobožnost</i>
Úterý 5.5.	Úterý po 4. neděli velikonoční	St. Jičín	17:00	za živou a [†] rodinu Křišťůvkovu a Pavlíkovu, za dar zdraví, ochranu a pomoc Panny Marie pro nemocnou osobu + <i>po mši sv. májová pobožnost</i>
Středa 6.5.	Památka sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka	St. Jičín	17:00	na úmysl o biskupů + <i>po mši sv. májová pobožnost</i> + <i>modlitební společenství</i>
Čtvrtek 7.5.	Čtvrtek po 4. neděli velikonoční	Petřkovice	16:00	mše svatá
Pátek 8.5.	Panny Marie, Prostřednice všech milostí STÁTNÍ SVÁTEK	St. Jičín	17:00	za živou a [†] rodinu Glogarovu a Kostruchovu a duše v očistci + <i>po mši sv. májová pobožnost</i>
Sobota 9.5.	Sobota po 4. neděli velikonoční	St. Jičín	17:00	za [†] Karla Janovského, [†] manželku a duše v očistci + <i>po mši sv. májová pobožnost</i>
Neděle 10.5.	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ <i>Den matek</i>	St. Jičín	8:00	za nová kněžská a duchovní povolání a za maminky <i>/o. Petr/</i> + <i>po mši sv. májová pobožnost</i>
			9:15 - 10:30	možnost individuálního přijetí sv. přijímání <i>(po skupinkách)</i>
		St. Lhota	10:45	za [†] Valentína Polacha, živou a [†] rodinu a duše v očistci <i>/o. Petr/</i>

Webové stránky farnosti Starý Jičín: <http://farnostsj.cz>

Pro věřící budou i nadále platné přenosy bohoslužeb online, v televizi a v rozhlasu až do úplného zrušení omezení.

Podle usnesení vlády ČR ze dne 30.4. se budou dále uvolňovat pravidla ohledně počtu osob na bohoslužbách. Od 11. 5. bude možné slavit mše svaté s počtem 100 účastníků.

ZPRAVODAJ FARNOSTI STARÝ JIČÍN

Vydáno pro vnitřní potřebu farnosti Starý Jičín

3.5.2020

4. neděle velikonoční

23./ročník XI.

Já jsem dobrý pastýř, praví Pán, znám svoje ovce a moje ovce znají mne.

Křesťanství je následování Krista

Pán Ježíš objasňoval mnoho věcí v podobenstvích. Dnes nám vypravuje podobenství o sobě samém: Je jako dobrý pastýř, který zná své ovce, volá je a jde před nimi. Ony ho znají a jdou za ním. Špatný pastýř, ten jde za ovce a žene je před sebou křikem a bičem kam nechťejí. Tuhle pastýřskou činnost Ježíšovu ztotožňujeme zpravidla se službou kněží a biskupů.

Jako kněz mám za úkol být vám dobrým pastýřem, jít před vámi, tj. být o kousek dál, vpředu, směrem ke Kristu. My kněží máme za úkol nehonit vás hubováním a napomínáním, ale jít vpředu, vést vás živým příkladem našeho života. Je to dobře, si občas připomenout, že kněz má jít vpředu.

Někdy totiž lidé říkají, že dobrý kněz má jít s lidem, vedle nich, jak v jejich práci, tak při jejich odpočinku a zábavě. Pán Ježíš to říká jinak: „Dobrý pastýř jde před ovce. A ovce mu věří a jdou za ním, protože poznaly, že je vede k životu pokojnějšímu a radostnějšímu, k „životu v hojnosti“. Ale dobrými pastýři po Ježíšově vzoru nemáme být jen my kněží, to bych si tu dnes kázal do vlastní kapsy.

Pastýři lidí kolem sebe jste i vy všichni, buď dobrými nebo špatnými.

Každý jsme pastýřem někoho, ať si to uvědomuje, nebo ne. Jak to myslím? Takhle: Každý z nás má kolem sebe někoho, koho vychovává a ovlivňuje, komu je vzorem: rodiče dětem, děti mladším dětem, dospělí mládeži, babička vnučeti.

My všichni máme podíl na Kristově kněžství, na Kristově pastýřství. Každý z nás má být někomu jakoby živým Ježíšem.

Vzpomeň si na to, maminko, když ti dochází trpělivost s dětmi. Vzpomeň si na to, táto, když máš chuť vychovávat pohlavkem místo klidným rozhovorem. Když si každý z nás v každé napjaté chvíli uvědomíme: teď mám jednat, jako by na mém místě jednal Pán Ježíš.

Pak nám nejen dojde, jak máme jednat, co je správné, ale pomůže nám to ovládnout rozmrzelost či zlost. Všichni smíme, ba máme následovat Krista. To je to, čemu se říká být křesťanem. **Smýšlet a jednat, jak by na mém místě smýšlel a jednal Kristus.** Toto povolání k následování Krista je něco jen a jen křesťanského, jinde to nikde nenajdete.

Nikoho nenapadne, že by měl následovat osobní život třeba Mohameda, Napoleona nebo jiného velikána dějin. Zabýváme se jejich dílem, ale ne jejich osobou, ne soukromým životem jako vzorem, který bychom měli v našem životě následovat. Ježíš je však ztělesněním svého učení. Co učil, to také dělal. Ježíš neřádá po svých vyznavačích, aby uctívali jeho mrtvolu v nějakém mausoleu, ale žádá, abychom následovali jeho jednání a žili v duchu jeho života.

Následování Krista, to není bezmyšlenkovité kopírování, napodobování jeho života znamená **uskutečňovat jeho zásady, životní styl v našem vlastním životě a tak se stát živým vzorem k následování** mladším generacím.

Na tom tedy záleží: natolik jsme křesťané, nakolik se denně snažíme pořádat svůj život podle zásad Ježíše Krista, v jeho duchu, nakolik svou osobou zobrazujeme Krista mladším generacím.

Není tedy křesťanství nějakou vědeckou teorií, je to konkrétní živé následování příkladu Ježíše Krista. A kam nás chce vést toto následování Krista? Snad k dělání nějakých zvláštností, abychom se oblékali jinak, než ostatní, abychom nosili nebo nenosili vousy, abychom bydleli v jiné zemi? Křesťan se neliší od ostatních ničím jiným, než tím, že je laskavý. Žije stejně jako ostatní, až na toto:

- **křesťan nikomu neublíží, ale když může, pomůže;**
- **raději se směje, než mračí;**
- **má víc důvěry než strachu;**
- **je klidnější a radostnější, než ti kolem něj.**

Když takový není, když to tak nedělá, tak to asi pořádný křesťan není, jen to světu i sobě předstírá. Pověděli jsme si tu dnes docela srozumitelně, co to je následování Krista, co to je být dobrým pastýřem. A pak jsme tu nebyli nadarmo, jestliže si vzpomeneme, co jsme si řekli, až na nás přijde pokušení k zlosti: křesťan se neliší od ostatních lidí ničím jiným než tím, že je laskavý.

/hledampovolani.cz/

Duchovní přijímání

Každá touha se má v příhodném okamžiku projevit skutkem

Někdo četl v modlitební knize návod k duchovnímu svatému přijímání. Zdálo se mu to na první pohled divné. Copak nemá být každé přijímání duchovní? Jistěže má, ale výraz dostal po tridentském sněmu specifický význam.

Tridentský sněm mluví o trojím způsobu přijímání: **svátostně, duchovně, svátostně i duchovně zároveň**. I středověcí autoři mluví o „*duchovním jídle*“, ale rozumějí tomu výrazu velmi široce: jí tělo Kristovo, kdo je spojen milostí s Vykupitelem. Protože je však eucharistie hlavní zdroj milosti, každé rozmnožení milosti má nějaký vztah k svatému přijímání. „*Kdo v duchu církve věří,*“ píše sv. Tomáš Akvinský, „*ten podle úmyslu církve také touží po eucharistii a také přijímá.*“

Podle dnešního způsobu mluvy patří k duchovnímu svatému přijímání na prvním místě touha. Píše sv. František Saleský: „**Nemůžete-li mít to štěstí, že byste mohli přijímat skutečně při mši svaté, přijímejte alespoň srdcem a duchem, spojte se s životodárným tělem Spasitelovým alespoň touhou.**“

Je to touha po eucharistii. Nenazýváme tedy dnes „duchovním přijímáním“ každou touhu po větší milosti a spojení s Bohem. Je to touha oživená láskou. Předpokládá tedy **stav milosti**, tak jako bychom měli přistoupit k přijímání skutečně. Je to touha vědomá.

Názny této zbožnosti čteme už u sv. Augustina. Kdo touží po dokonalosti, touží i po onom „chlebu z nebe“. Mojžíš a Áron jedli jenom manu, která je symbol eucharistie. „*Protože však chápali ten viditelný chléb duchovně, duchovně po něm lačněli, duchovně ho okusili a duchovně se nasýtli.*“ Čteme, že nezemře, kdo jí tento chléb (srov. Jan 6, 51). Toto jídlo je podle sv. Augustina především jedení duchovní, „v srdci a ne zuby“. Rozlišuje svátost, nakolik je viditelný úkon, a její sílu (virtus sacramenti). Ty dvě věci se dají od sebe oddělit.

V tomto duchu mluví často středověcí autoři. Někomu se může dostat účinku svátosti (res sacramenti), i když navenek svátost nepřijal. „*V církvi je dvojitý přijímání těla Kristova,*“ píše Alger z Lutychu, „*jedno je tělesné, druhé duchovní, jedno ústy, druhé srdcem.*“

Protože našli oporu v Tridentském sněmu, propagují duchovní svaté přijímání známí autoři: sv. Terezie, sv. František Saleský, Ludvík de Ponte, Rodriguez, sv. Alfons z Liguori a mezi moderními např. W. Faber.

Teologicky se tato pobožnost opírá o dvě základní pravdy. Věříme, že hlavní zdroj nadpřirozeného života je v eucharistii. Živ bude jen ten, kdo „*jí toto tělo*“ (Jan 6, 51). Věříme však i v účinnost vnitřní touhy po dokonalosti. Toto přání může nahradit i vnější svátostný úkon. Touha žít, píše P. de la Taille, je už životní úkon. Najde Krista, kdo ho hledá.

O sv. Anděle z Merici se čte, že přijímala často v duchu, protože jí zakazovali chodit denně na mši. Dosvědčuje, že přítom cítila tolik milostí, jako kdyby byla v kostele. **Teologové však rozlišují dvojitý užitek svátosti: ten, který působí sama svátost** (ex opere operato), **a ten, který závisí na vnitřní dispozici, připravenosti toho, kdo přijímá** (ex opere operantis).

Pro přijímání, které je pouze duchovní, jde ovšem o ten účinek druhý. Neznamená to, že by se dala přijatá milost matematicky dělit a počítat. „*Může se stát,*“ píše de Ponte, „*že dostanete tolik milostí, kolik jich dostane kněz ve svátostném přijímání, budete-li přijímat duchovně s velkou touhou?*“ Aby tato touha byla účinná, je ovšem potřeba, jak říká Rodriguez a jiní, abychom byli ve stavu posvěcující milosti.

Jak tedy přijímat duchovně? Následování Krista píše: „**Zbožný člověk může každý den i každou hodinu s užitekem a bez zábrany přistupovat k duchovnímu přijetí Krista.**“ Faber uvádí, že blahoslavená Agata od Kříže se tak spojovala s Ježíšem až dvěstěkrát denně a že by byla zemřela touhou po eucharistii, kdyby jí byl zpovědník tuto pobožnost nenaučil.

Nejvhodnější okamžik k tomu je ovšem při večeři Páně, které jsme přítomni a sami nepřijímáme. Připravujeme se v duchu stejně, jako kdybychom šli ke stolu Páně. Spojení svátostným symbolem však nahradíme, jak píše Scaramelli, „*poutem trpělivé a mírné lásky.*“

Není proto radno tuto pobožnost podceňovat, ale také ne upřílišovat. Každá touha se má v příhodném okamžiku projevit skutkem. Přijímání duchovní se doplňuje přijímáním svátostným. V tom smyslu je pravdivé přirovnání, které uvádí sv. Alfons z Liguori o „*zlatých nádobách*“, které značí přistupování ke stolu Páně a o „*nádobách ze stříbra*“, které mají znamenat přijímání duchem.

/Tomáš Špidlík, www.radiovaticana.cz/